

лятивна й поверховна, не має значіння, але почавши інтересувати ся останками церковної архітектури на Україні, він видає кілька цінних праць. Першою з них була стаття про київську церкву Спаса на Берестовім, надр. 1867 р., за нею причинок „До питання про суздальську архітектуру XII в.“, де він дав звістки про лаврську Троїцьку церкву (на брамі); на Київський з'їзд 1874 р. він предложив ширший реферат — Київська архітектура X—XII в., що досі зістаєть ся головною, підставовою працею для давньої української архітектури. За тим пішли розвідки про останки церкви на Кудрявці, що проф. Лашкар'юв уважав церквою св. Симеона (1879), про олтарний ківорий (1883), про останки староруського будівництва в Печерській Лаврі (1883), про фундаменти церкви в Переяславі (1889), про канівську успенську церкву (1898), про останки Гнилецького монастиря (1899); нарешті на київський археологічний з'їзд предложив він інтересний реферат про свої досліді над останками давньої будови в Чернигові і Новгороді сіверському, і ся праця була останньою: слідом, 28 серпня с. ст. Лашкар'юв умер. Археологічні праці Лашкар'юва вийшли 1898 р. збірником під титулом: Церковно-археологіческіе очерки, изслѣдованія и рефераты (про нього див. в бібліографічнім відділі сього тому); тільки дві остатні не увійшли туди; було б пожадано, аби останній його реферат був у всякім разі виданий.

В сумі археологічна спадщина Лашкар'юва не велика: виключивши його загальну компіляцію, се все маленькі статейки (найбільша — про київську архітектуру — мало що переходить за два аркуші), і в сумі дають невелику книжку. Цінність їх лежить в тім, що вони містять в собі матеріал, збираний автором з автопсії, літами, принагідно — при перебудованню церков, при розкопках etc.; отже вони зістають ся джерелом для всяких студій давньої церковної архітектури. Можна жалувати, що автор так мало міг уділяти часу для таких дослідів, зайнятий ріжними професорськими й адміністраційними обовязками, але й зроблене ним дає йому право на вдячну пам'ять дослідників давньої руської штуки.

М. Грушевський.

Митрофан Дикар'ів.

(Некрологічна звістка).

В останній хвилі наспіла сумна звістка про сьвіжу втрату, яку понесло наше Товариство в особі свого дійсного члена

і постійного співробітника Митрофана Дикарева, що упокоївся по довгій хоруванні 14 (26) падолиста в Катеринодарі на Кавказі. Висловляючи бажання, аби люде, що ближше знали ся з небіжчиком, подали докладніші звістки про жите його, ми подаємо тут коротенькі звістки про сього не звичайного чоловіка.

Покійник був родом з Вороніжчини, з етнографічного погранича українського і великоросійського народа, і його інтереси притягнули до себе етнографічні прикмети сеї пограничної людности: фільольогічні і фольклорні. Не діставши вищої освіти, він був автодидактом в сих науках, і се дає право на тим більше поважання до його діяльности. Етнографічні публікації він розпочав в 80-х рр. в воронізьких виданнях. В науковій літературі звернула на себе увагу його фільольогічна праця про воронізький міщанський говір (видана 1891 р.) як значним запасом етнографічного матеріяла, опублікованого при ній, так і статистичним методом автора. Пізнійше перенісши ся на Чорноморе, він віддаєть ся етнографічним студиям сеї другої пограничної української марки. Між иньшим він почав слідити за фольклором *in statu nascenti* — за переказами, які повставали з ріжних незвичайних подій (його Програма для етнографического изслѣдованія народної жизни въ связи съ голодомъ и холерою, 1894, Народня гутірка з поводу коронації і Царскія загадки, 1898). Коли почав ся українсько-руський науковий рух в Галичині, Дикарів став дуже діяльним співробітником нашого Товариства. В I т. Етнографічного Збірника надрукована його статя: Різдвяні сьвятки в станиці Павлівський, під псевдонімом М. Крамаренка, в т. II — Чорноморські народні казки й анекдоти (39 NN), в т. V згадана уже збірка Народня гутірка з поводу коронації (49 NN). Інтересну програму „до збирання відомостей про громади і збірки сільської молоді“, із вступною статєю прислав він для I т. Матеріялів для українсько-руської етнології, але вона не вийшла в ній з браку місця і вийде в дальших томах. Останніми часами небіжчик ладив для видань Товариства народній календар, і серед сеї роботи захопила його смерть.

Покійник був членом Товариства від р. 1896, а при перших виборах дійсних членів, вибрано його, в числі десяти, дійсним членом в фільольогічній секції.

Пером йому земля!

М. Грушевський.

